

Corona en andere
ongemakken

Van Roland Smulders verschenen eerder

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, korte verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464054156
© 2020 Roland Smulders

Ciara

Na een kort, maar turbulent bezoek zijn Ciara en Dennis weer naar huis. Als je het zo zegt, heeft het wel iets gezelligs. Alsof er een paar, knotsgekke vrienden langs zijn geweest, die het huis hebben omgetoverd tot het toneel van volledige verwoesting. Voor even is het leuk, maar we zijn toch wel heel blij dat ze hun hielen hebben gelicht. Nu alleen nog even de losgeslagen daken, gestrande treinen en omgevallen bomen opruimen en wachten tot mijn knie weer is genezen.

De knie komt overigens niet op het conto van Ciara en Dennis. Ik kan ze niet van alles de schuld geven. Bij het wegfietsen was ik vergeten de standaard omhoog te doen, zoiets wreekt zich onmiddellijk. De storm moest nog komen, maar ik had de eerste schade al geleden. Gelukkig was het al donker toen ik languit over de straat ging, anders had ik behalve mijn knie ook een gedeukt ego om mij zorgen over te maken. Dergelijke valpartijen zetten zich vast in het collectieve geheugen en er is altijd wel iemand om het er nog even over te hebben.

Ciara schijnt onze eerste storm met een naam te zijn. Of het waar is, dat weet ik niet, want ik meen mij te herinneren dat ik op de Duitse radio al eens hoorde praten over Sturmtief Gloria en nu hebben ze het steeds over Sabine die in Noorwegen Elsa schijnt te heten. Misschien is het de eerste keer dat we er in Nederland aan meedoen en vieren we de gebeurtenis daarom als een belangrijke mijlpaal. We hebben er een tijdje op moeten wachten, maar eindelijk tellen we als Calimero dan toch mee in de grotemensenwereld.

Nederland heeft vaker te maken gekregen met zware stormen. Ciara is niet de eerste en vast ook niet de laatste. Waarom het nu ineens nodig is er namen aan te geven, weet

ik eerlijk gezegd niet. Het kan ermee te maken hebben dat de bevolking in snel tempo vergrijsd en dat het collectieve geheugen omgekeerd evenredig achteruit gaat. Jaartallen lopen al snel door elkaar wanneer er steeds nieuwe stormen opduiken die verderf zaaien. Niemand wil tijdens het vertellen van een spannend verhaal te horen krijgen dat de werkelijkheid toch anders was. Namen maken het iets gemakkelijker om te onthouden tijdens welke storm het dak van mijn garage besloot het luchtruim te kiezen.

Corona

We mogen geen grappen meer maken over Chinezen en het Corona-virus. Nu was ik ook helemaal niet van plan er grappen over te gaan maken, de teller van het aantal slachtoffers loopt daar veel te hard voor op, maar het is wel een beslissing die ik graag zelf neem. Italianen moet ik ook al met rust laten, heb ik te horen gekregen. Mensen moeten mij niet gaan vertellen dat satire niet meer mag. En zeker niet met op de achtergrond de dreiging mij anders wel eens even manieren te leren. In dat geval krijg ik de onweerstaanbare drang het er toch maar over te hebben.

Natuurlijk gaat het te ver landgenoten met een Aziatisch uiterlijk in het voorbijgaan te trakteren op verwensingen en beledigingen. Zoiets komt niet in mijn hoofd op. Mensen die zich daaraan schuldig maken hebben gewoon een beroerd ontwikkeld gevoel voor humor en daartegen is geen kruid gewassen. Compleet negeren is de enige effectieve manier om die grapjassen de wind uit de zeilen te nemen.

De uitbraak van het Corona-virus wordt in verband gebracht met een vis- en dierenmarkt in de Chinese stad Wuhan, waar ook exotische, levende dieren voor de consumptie worden aangeboden. Het is niet de eerste keer dat op die manier een vervelend virus in de mensenwereld terechtkomt, maar kennelijk hebben Chinese mensen daar minder moeite mee dan met misplaatste grappen. Zelf denk ik er anders over. Als zij de vrijheid nemen mijn leven in gevaar te brengen, dan heb ik toch op zijn minst het recht er grappen over te maken. Ze kunnen niet alle voordelen voor zichzelf opeisen.

Op dit moment kan ik nog geen leuke grap bedenken en dus doe ik er voorlopig maar gepast het zwijgen toe. Een cartoonist kan misschien een milde spotprent maken van een

toerist uit Wuhan aan wie bij de douane wordt gevraagd of hij toevallig nog iets aan te geven heeft, maar tekentalent heb ik niet. Mijn probeersels blijven steken op het niveau van de kleuterschool en zo graag wil ik de mensen van Chinese huize nu ook weer niet met de neus op de harde feiten drukken. Zolang ze maar niet denken dat ik bang ben in de toekomst geen nasi met saté meer te krijgen.

Gewoon thuis laten

Een Oisterwijkse koekenbakker, tevens bekende Nederlander, ergert zich aan vrouwen die calorieën tellen. En hij ergert zich niet zomaar een beetje, zoals mensen zich vaker aan iets irriteren. Nee, de ergernis gaat bij hem tot op het bot en verandert hem in iemand met spijkerharde principes. Met vrouwen die tellen, gaat hij niet meer uit eten. Ze hebben er zelf om gevraagd. Ik mag het er rustig over hebben, want hij heeft het onderwerp zelf ter sprake gebracht tijdens een interview. In dat geval kun je rekenen op aandacht. Het lijkt mij niet waarschijnlijk dat mijn plaatsgenoot door de journalist is overvallen met de vraag aan welke vrouwen hij zich het meest ergert.

Aan mij wordt een dergelijke vraag niet gesteld. Ik ben er niet bekend genoeg voor buiten mijn directe kennissenkring en vermoedelijk zal het ook nooit zover komen. Het is een gegeven waarmee ik moet leren leven, maar een beetje oefenen, gewoon voor het geval dat de vraag toch mijn kant opkomt, kan natuurlijk nooit kwaad. Als schrijver heb ik een hekel aan vrouwen – aan mannen ook trouwens – die het niet kunnen laten mijn teksten binnenstebuiten te keren in de hoop een fout te ontdekken. Geef mij maar lezers die onbekommerd weten te genieten van mijn soms rare gedachtesprongen. Ik moet alleen nog leren om net als mijn plaatsgenoot bij het beantwoorden van de vraag een interessant gezicht te trekken. Op dat punt heb ik nog enkele meters te maken.

De uitgesproken afkeer begrijp ik overigens wel. Koeken en taarten bevatten meestal meer calorieën dan goed is voor een mens. Als we massaal aan het tellen slaan, kan de bakker zijn zaak wel sluiten. Het is negatieve reclame waarop een

ondernemer niet zit te wachten. Wat ik niet begrijp, is waarom de bakker het in de eerste plaats nodig vond om met zo'n telmachine op twee benen uit eten te gaan. Mij lijkt het een verspilling van wat een gezellige tijd had kunnen zijn. Met iemand die lekker eten op waarde weet te schatten, tafelt het veel prettiger dan met iemand die bij elke gang over het ongezonde daarvan begint te zeuren. De volgende keer inderdaad gewoon thuis laten, zou ik zeggen. Er lopen nog mensen genoeg rond die niet op een calorie meer of minder kijken. Houdt hij toevallig ook van een leuke column?

Opvoeden

Vicepremier Hugo De Jonge is iemand die niet bang is om in te gaan tegen een heersende mening. In het treurige feit dat Nederlandse kinderen tegenwoordig alleen nog zwaarbewapend naar school komen – er wordt zelfs gesproken over een kapmes – ziet hij geen reden steeds meer soorten messen op de verboden lijst te plaatsen. Hij blijft een nuchtere Nederlander. Wie met een kapmes de klas binnenstapt, heeft geen symbolisch verbod nodig, maar een goede, ouderwetse opvoeding. Dan is het zo afgelopen met die ongein. En als ouders moeite hebben met opvoeden, is de vicepremier graag bereid er met het nodige voorlichtingsmateriaal een handje bij te helpen.

Er zijn vast mensen die bij het lezen van het bericht net als ik de wenkbrauwen voelden fronsen. De oplossing van het probleem kan toch niet zo simpel zijn als De Jonge wil doen geloven. Moet het echt geen onsje meer zijn als iemand op school de grote meneer komt uithangen met een kapmes? De kwestie terugverwijzen naar de opvoeding wekt toch een beetje de indruk dat het gaat om een kwajongen die alleen even een corrigerende preek nodig heeft. Ik nodig de vicepremier graag uit het een keer te proberen als de jongere in kwestie met een vlijmscherpe machete staat te zwaaien. Zelf zou ik vriendelijk voor de eer bedanken, maar misschien is hij een grotere held. Hij zal tenslotte niet zonder reden zijn uitgekozen voor de belangrijke positie die hij bekleedt. In dat geval moet hij wel iets in zijn mars hebben.

Als ik al ooit iets van een kindervens had, dan heb ik daar de laatste tijd geen last meer van. Kinderen en jongeren doen tegenwoordig allemaal dingen waarmee ik mij geen raad zou weten. Ze jagen in groepsverband onschuldige

voorbijgangers de stuipen op het lijf en beschouwen het leven als bendelid als het summum. Wat voor opvoedende dingen moet ik zeggen tegen een knaap die zijn zaken regelt met een halve meter mes? Dat het niet aardig is klasgenoten en leerkrachten een kopje kleiner te maken? Volgens mij weet hij dat zelf ook wel. Het probleem is nu juist dat hij er helemaal geen boodschap aan heeft of mensen hem aardig vinden. Wat telt is dat ze respect hebben en in dat geval is een kapes ongetwijfeld een doorslaggevend argument.

Best goed besteed

Een Oisterwijkse wethouder reist in het kader van haar functie – en natuurlijk op kosten van de gemeenschap – naar India om vanaf de andere kant van de wereld te reflecteren op onze maatschappij en cultuur. De deplorabele staat van de lokale financiën dwingen tot het hanteren van de kaasschaaf, maar snoepreisesjes zijn belangrijk genoeg om de kraan wagenwijd open te zetten. Ze leert er enorm veel van, laat zij weten en dat mag ik toch hopen. Als we er dan toch voor moeten betalen, mag het wel de nodige inzichten opleveren.

Voor zover ik weet, is India een land waar een paar in partijen georganiseerde families al sinds de onafhankelijkheid de dienst uitmaken. Ongelijkheid van mensen is er via het kastenstelsel ingeramd en je kunt er met een groep mannen vrij straffeloos meisjes belagen en wegwerken. Als een wethouder daarginds iets kan leren, dan is het wel dat wij het hier niet eens zo slecht hebben geregeld. Strikt genomen had de wethouder het ook kunnen weten door even haar gezonde verstand te gebruiken, maar vooruit, niet iedereen leert op dezelfde manier.

Verandering van perspectief leidt soms tot verrassende inzichten. Als de wethouder wegkomt met haar vakantie op onze kosten, moet ze natuurlijk ook een uitstapje maken naar Amerika om te kijken hoe onze maatschappij en cultuur er dan uitzien. Een serieus onderzoek is altijd gebaseerd op meerdere invalshoeken. Ze wil toch niet de verdenking op zich laden dat het bezoeken van India belangrijker was dan het verkrijgen van een degelijk gefundeerde kijk op onze situaties. We doen in Oisterwijk niet aan onderzoeken à la Diederik Stapel. Als wethouder uit de rijen van D66 heeft ze op dat punt een naam hoog te houden.

Het is natuurlijk wel een puntje dat ze wethouder mag spelen namens een partij die zich druk maakt over elke varkensscheet. Ik durf bijna niet te vragen hoeveel varkens nodig zijn voor de uitstoot van zo'n retourtje India. Eigenlijk zou de partij van de wethouder nu ook verontwaardigd moeten uitpakken, maar ik vermoed dat geprobeerd zal worden de zaak onder het gemeentelijke tapijt weg te werken. De partij heeft al genoeg te stellen met een ander raadslid op haar weg naar verlichting. Achter gesloten deuren zal hoogstens gevraagd worden waarom de wethouder niet op het idee is gekomen dat lastige raadslid mee te nemen naar India en daar ergens uit het oog te verliezen. Veel Oisterwijkers zouden het geld dan best goed besteed vinden.

Carnaval

De groep Kick Out Zwarte Piet heeft met veel bombarie aangekondigd tijdens carnaval te gaan monitoren of de feestvierders hier in het donkere zuiden zich niet te buiten gaan aan racistische uitingen. En daarbij gaat het niet alleen om zaken die doen denken aan de medewerker van de Goedheiligman. Nee, inmiddels trekt de groep zich ook het lot van andere verdrukten aan en staan ook rieten rokjes, mondkapjes en indianentooien op de zwarte lijst.

Mij bekruipt het vermoeden dat de groep stiekem bezig is van de hobby rotzooi trappen een lucratieve kostwinning te maken. Zoals Urgenda zich heeft opgeworpen als voorvechter van een leefbare wereld, zet Kick Out Zwarte Piet zich neer als het nationale geweten. Je zult zien dat er binnenkort ineens spotjes op televisie komen met de vraag het goede werk te steunen door maandelijks drie euro over te maken.

Zelf heb ik geen talent voor carnaval. Er moet nog ergens een foto van mij rondzwerfen waarop ik te zien ben met een theedoek op mijn hoofd. Het beeld geeft een idee van het niveau dat ik wist te bereiken en iedereen is het erover eens dat ik mij tijdens de doldwaze dagen beter gedeisd kan houden. Helemaal losgaan is iets voor de professionals. Amateurs zoals ik verpesten het alleen maar voor de anderen. Kijken naar de televisie mag, de rest is taboe. Ik wil maar zeggen dat Kick Out Zwarte Piet zich over mij geen zorgen hoeft te maken met carnaval.

Het zal er wel mee te maken hebben dat ik niet empathisch genoeg ben voor de moderne wereld, maar van de kostuums die ik tijdens carnaval zie, gaan mijn haren zelden overeind staan. Een indianentooi ziet er wel kleurrijk uit en je moet wel erg ver doordenken om er iets verdachts van te maken.

Het enige waar ik absoluut allergisch voor ben, zijn volwassen kerels die rondlopen in een luier met een fopspeen in de mond. Als de leden van Kick Out Zwarte Piet dan toch bezig zijn met het uitmesten van onze culturele Augiasstal, kunnen ze die uitwas misschien ook meteen meenemen. Dan doen ze tenminste nog iets nuttigs.

Hunkerende boeren

Gelukkig zijn er in onze rare wereld nog dingen die houvast bieden. Corona bedreigt ons bestaan en verandert Europa in een continent waar mensen hermetisch van elkaar gescheiden leven, maar even willen we er niets over horen. Boer Zoekt Vrouw is weer begonnen, dat is belangrijker. Yvon Jaspers is opnieuw onderweg met haar postzakken vol brieven en met de rest van het land maak ik mij op voor enkele maanden ouderwets vermaak.

Tegenstanders van het programma hebben er alles aan gedaan het bastion van de hunkerende boeren te slechten. Steeds opnieuw verschenen er berichten over de manier waarop bij Yvon de belangen van boeren en bedrijfsleven door elkaar liepen. Steen voor steen werd het beeld van de frisse Hollandse meid afgebroken en vervangen door de realiteit van een zorgvuldig opgepoetste reclamespot. Veel heeft het niet uitgehaald. Zodra de nieuwe serie van start ging, schoten de kijkcijfers weer als vanouds door het plafond. Sommige dingen zijn kogelvrij.

Ligt het aan mij dat ik de boeren deze keer wel erg op elkaar vind lijken? Er zit één jonge vrouw bij, de rest lijkt uit dezelfde mal te komen. Ze zijn op leeftijd, grijs en ze hebben allemaal koeien. Vooral dat laatste valt op dit jaar. Geen persoonlijkheden met eigenaardigheden om in het hart te sluiten. Ik weet nu al dat het mij moeite gaat kosten die boeren uit elkaar te houden. Met een beetje geluk ben ik zo ver tegen de tijd dat ze hun uiteindelijke keuze moeten maken. Een programma als Boer Zoekt Vrouw moet het hebben van herkenbaarheid, maar het nieuwe seizoen lijkt het toneel van de grijze muizen te worden.

Zelfs Yvon Jaspers lijkt haar hart vast te houden met de nieuwe lichte boeren. Alweer een voorzichtige eerste indruk. Ze waarschuwt een boer alvast dat hij af en toe wel iets moet zeggen tegen de vrouwen die bij hem komen logeren. De ervaring van de afgelopen jaren heeft geleerd dat boeren op dat punt niet altijd sterk uit de verf komen. Misschien kan ze de vrouwen voor de zekerheid toch maar beter aanraden wat goede boeken mee te nemen. Op die manier duurt het wachten op de volgende zin van hun prins op de witte trekker niet zo lang.

Astrologie

Het eigenzinnige raadslid over wie ik al vaker schreef, bestookt de sociale media met uitlatingen die andere mensen onherroepelijk op een interventie van de crisisdienst van de GGZ komen te staan. Ze hoopt er aandacht mee te genereren en dat is natuurlijk prima, maar ze hoeft er toch niet haar gezonde verstand voor op te geven. Als het om volksvertegenwoordigers gaat, heb ik heel ouderwets een voorkeur voor mensen die met beide benen stevig op de grond staan.

De uitspraak die het raadslid deze keer op de mensheid loslaat, is zo bizar dat ik hem alleen in de vorm van een citaat durf weer te geven: 'het bewustzijn van de mensheid is aan het verhogen. We zijn over aan het gaan van vissen tijdperk naar waterman tijdperk. Zo'n tijdperk duurt een dikke 2100 jaar overigens. Dat heeft ook impact op het openbaar bestuur. Wat dat betreft leven we in een hele bijzondere tijd.' Probeer dat maar eens te bevatten zonder stapelgek te worden. Ik kan garanderen dat het niet lukt.

Mijn eerste reactie was: nu moet je toch echt ophouden met die onzin. Eerst tarotkaarten en nu sterrenbeelden als grondslag voor verstandige politiek. Beleid op basis van astrologie. In de ogen van het betreffende raadslid is het de enige rationele manier om politiek te bedrijven en er zullen ongetwijfeld mensen zijn die het geloven. Misschien is dat nog wel de treurigste conclusie die we moeten trekken uit deze wanstaltige vertoning. De horoscoop of de uil van Minerva: waanzin doet het goed tegenwoordig. Ik zie het nog zover komen dat de gemeenteraad besluiten neemt met een wichelroede.

Binnenkort mogen we weer naar de stembus om de nieuwe gemeenteraad te kiezen. Zelf ben ik er nog niet uit of ik wel zal gaan. Mijn bewustzijn is zich aan het verhogen. Wat dat betreft moet ik het raadslid gelijk geven. Als het de bedoeling is om over de toekomst van Oisterwijk te besluiten met de horoscoop van de Libelle in de hand, hebben ze mijn inbreng niet meer nodig. Het raadslid zal er vermoedelijk niet mee zitten. Ik ben gewoon de zoveelste kiezer die het gebazel niet meer kan horen.

Voorzichtigheid

De gemeente Utrecht heeft van de rechter gelijk gekregen in de zaak van een op straat geknikkerde ambtenaar. Na het overleven van de griep probeer ik zo goed en kwaad als het gaat de draad van mijn columns weer op te pakken, maar veel meer dan het bericht over de ambtenaar levert mijn rondje langs de velden niet op. Mentaal bereid ik mij al voor op het inlassen van een substantiële periode voor het opladen van de accu.

Ambtenaren zijn doorgaans behoorlijk zeker van hun baan. Ze moeten in tegenstelling tot de werknemers uit de vrije sector echt moeite doen om ontslagen te worden. Soms is er echter sprake van gedrag dat zo de spuigaten uitloopt, dat er door de afdeling Personeel en Organisatie wel ingegrepen moet worden. Een ambtenaar die collega's terroriseert, de hele dag boeren en scheten laat en met stukjes snot loopt te schieten: zelfs op de beschutte werkplek van het Utrechtse stadhuis zijn er grenzen die in het belang van een plezierige werksfeer niet overschreden mogen worden.

Door het bericht over de Utrechtse stinkbom heb ik ineens een andere kijk op de Oisterwijkse ambtenaar. Ik weet dat het oneerlijk is, maar ik kan het niet helpen dat ik mij afvraag welke taferelen zich afspelen binnen de muren van het gemeentekantoor in mijn woonplaats. Als ik weer eens op gesprek moet komen, zie ik altijd van die ambtenaren heen en weer rennen, maar ik dacht altijd dat ze hard aan het werk waren. Geen moment heb ik er serieus aan gedacht dat ze op de vlucht zouden kunnen zijn voor een collega die de vorige avond wat te veel uien had gegeten.

In elk geval weet ik nu dat voorzichtigheid is geboden bij het solliciteren naar een functie bij de overheid. Het in de

advertentie vermelde profiel kan op bepaalde punten afwijken van de realiteit. Normaal gesproken maak ik zelden gebruik van de geboden mogelijkheid zelf ook vragen te stellen, maar misschien moet ik dat voortaan toch tot een goede gewoonte maken. Een goede werksfeer vind ik erg belangrijk. Als er collega's rondlopen met rare opvattingen over wat ze wel en niet kunnen maken, dan hoeft het voor mij niet meer.

Bijkomen van de gekte

Veel nieuws om over te schrijven is er niet. De wereld is nog aan het bijkomen van de gekte van carnaval en de meeste Kamerleden zijn nog uit hun feestroes aan het ontwaken. Uiteindelijk zullen ze wel weer van zich laten horen, maar voorlopig moet ik het doen met de kruimels. Het coronavirus is bezig met een opmars, Baudet sleept het programma Buitenhof voor de rechter wegens het foutief weergeven van wat hij aan onzin uitkraamde en de getrouwde stelletjes van het sociale experiment Married at First Sight slaan na enkele uren samenwonen al de weg richting scheiding in. Een verrassing is dat laatste voor mij niet. Sommige dingen zijn zo duidelijk dat zelfs ik ze zie aankomen. Wetenschap heb ik daar niet voor nodig.

De verspreiding van het coronavirus in Italië valt voor een belangrijk deel samen met het verspreidingsgebied van 'Lega Nord'. Het zal waarschijnlijk toeval zijn, maar opvallend vind ik het wel dat niemand het aandurft dit punt aan te stippen. Misschien moet de wetenschap zich eens verdiepen in de vraag of de hang naar separatisme een negatief effect heeft op de weerstand van mensen. Onzinniger dan het koppelen van elkaar afstotende polen kan het onderzoek niet zijn.

Nederland heeft nu ook het eerste ziektegeval, maar erg serieus lijken de meeste mensen de uitbraak niet te nemen. Er vertrekken nog altijd landgenoten naar het noorden van Italië om daar lekker te gaan skiën. Als in die buurt sprake was van een ziekte als de pest, zouden ze dat vermoedelijk wel uit hun hoofd laten, maar voor iets als corona gaan ze de vakantie niet verschuiven.

Bij Buitenhof gaf een nieuwe presentatrice haar visitekaartje af door Baudet woorden in de mond te leggen over een

bedoeling van de Europese Unie het blanke Europese ras te vervangen door Afrikaanse immigranten. Zoiets wenst Baudet uiteraard niet over zijn kant te laten gaan. Zelfs hij begrijpt dat praten over een dergelijk masterplan associaties oproept die bij veel mensen heel verkeerd vallen. Geen zichzelf respecterende politicus kan het zich veroorloven zulk een insinuatie in de lucht te laten hangen. Dat domme mens kan wel proberen zich achteraf vrij te pleiten door het over een parafrase te hebben, maar zo zijn Baudet en zij dus niet getrouwd. See you in court, Natalie. Alweer een in potentie veelbelovende relatie die het niet lijkt te gaan redden.

Flirt

Het CDA in Noord-Brabant flirt openlijk met de partij van Thierry Baudet. Er zijn momenten dat ik niet trots ben op mijn wortels. Nog een paar van die incidenten en ik vraag asiel aan in een andere provincie waar de volgelingen van Buma, Balkenende en Verhagen niet de dienst uitmaken. Als er tenminste zo'n provincie is, dat moet ik nog even nagaan.

Het is niet de eerste keer dat de regentenpartij een uitstapje naar heel ver rechts maakt. De meeste mensen zullen zich de mislukte vrijage met Wilders herinneren. Op het partijcongres riepen de leden luidkeels van de politiek leider te houden en ze onderstreepten dat door van de stemming een complete puinzooi te maken. Later hielden sommige leden vol dat ze daardoor in verwarring waren gebracht. Natuurlijk hadden ze niet de bedoeling voor de samenwerking te stemmen. Geloven doe ik het geen seconde, maar als ze zich zo beter voelen, vind ik het best.

In elk geval maken de CDA'ers uit mijn provincie nu geen geheim van wat ze hopen te bereiken. In de partij bepalen boeren de koers en boeren zijn tegenwoordig erg gecharmeerd van de opvattingen van Baudet en de zijnen over klimaat en stikstof. Wat ervan komt, zoeken de latere generaties maar uit. Voorlopig zijn boeren al tevreden met het handhaven van de status quo. Bouwen die grotere stallen. Nederland moet toch eten en in de rest van de wereld nemen de mensen het ook niet zo nauw. Als Brazilië het Amazonegebied plat mag walsen, hoeven Nederlandse boeren niet roomser te zijn dan de paus.

Van mij mogen er in ons land best boeren zijn, laat ik daar heel duidelijk over zijn. Ik ben er niet op uit ze allemaal het faillissement in te jagen met onmogelijke eisen. Gewoon

allemaal een beetje minder uitstoten: meer vragen we niet. De boeren hopen toch ook op een nageslacht om de bedrijven aan door te geven. Met de volgers van Baudet aan het roer is het maar de vraag of de boeren en wij straks niet thuiskomen van een behoorlijk koude Kermis.

Complimentendag

Eigenlijk wilde ik vandaag een andere column plaatsen. Veel nieuws valt er over mijn woonplaats Oisterwijk – het is weer zondag – weliswaar niet te vertellen, maar ik heb nog wat liggen om het over te hebben. Een typisch voorbeeld van voortschrijdend inzicht zou je het kunnen noemen. 1 maart is het complimentendag. Iemand is daar ooit mee begonnen en sindsdien verwachten mensen jaarlijks de nodige veren in hun achterste. Mijn kritische opmerkingen bewaar ik maar voor andere dagen. Vandaag doen we daar even niet aan.

Het maken van complimenten is een kunst die ik niet beheers, dat moet ik toegeven. Mijn vriendin moet er bijvoorbeeld altijd zelf over beginnen als ze van de kapper komt. Valt mij niets aan haar op? Nee, dat doet het niet. Alles schijnt er nog op en aan te zitten, maar dat zal ze waarschijnlijk niet bedoelen. Ik heb geen oog voor subtiele veranderingen in kleur en haarlengte. En als het mij wel opvalt, kom ik niet op het idee er wat van te zeggen. Welbeschouwd verdient ze een compliment voor haar geduld met mij. Ik durf er echter niet over te beginnen, want dan krijg ik gegarandeerd terug dat ik er mee op moet houden dat geduld op te proef te stellen.

Er zijn in Oisterwijk veel complimenten te maken. Moeilijk kan het niet zijn op een dag als vandaag een column te schrijven. Het is de gemeente toch maar mooi gelukt om in recordtijd het lastige probleem van het begrotingsoverschot op te lossen en we worden ook niet meer gehinderd door de aanwezigheid van een algemene reserve waaruit partijen steeds willen putten. Nu we fijn aan de bedelstaf zijn geraakt, wordt het leven een stuk eenvoudiger. Mensen realiseren zich niet altijd hoe gecompliceerd het besturen van een

gemeente is. Mag ik deze dag aangrijpen om er mijn oprechte waardering voor uit te spreken?

Wat ik ook een prestatie vind – we zijn nu toch bezig – is dat de raadsleden in Oisterwijk na de nodige jaren modern raadsbreed samenwerken nog altijd in goede gezondheid verkeren. Het zal af en toe de nodige zelfbeheersing hebben gevergd, maar het is gelukt verwarde collega's niet te lijf te gaan met de zetels die de collega's zich heel onredelijk toe-eigenden. Mijn beschouwingen over de dorpspomp en de rare reuzen moeten wachten tot een andere keer. Vandaag ben ik positief gestemd.